

Brindis al sol

«El ciutadà normal vol i desitja millores diàries i immediates en sanitat, ensenyament, cultura, atenció a la gent gran i als discapacitats i tantes altres coses molt més senzilles...»

Cada dia que passa, el cercle va quadrant. Queda demostrat que una bona part dels polítics catalans amb responsabilitat no saben -ben bé-- on tenen la mà dreta. La darrera mostra es fa palesa en les declaracions de na Clara Ponsatí, qualificant la DUI de brindis al sol. Em pregunto, però, si ha arribat a aquesta conclusió en veure-li les orelles al llop o bé per pròpia convicció.

A punt de complir-se un any d'aquella xarlotada (27.O), l'exconsellera d'ensenyament no s'ha mossegat la llengua. Fins i tot, arribo a creure que una bona part dels seus companys de fatigues s'hauran dut les mans al cap. Alhora, molts antics directors de centres educatius que no veien clar el desgavell d'un pseudoreferèndum als seus centres tibaràn d'adagi: "a cent anys, coteta verda". El refrany al·ludeix al ridícul que fan les persones que actuen de manera impròpia de la seva edat. Per tant, els ha de caure la cara de vergonya.

La discussió es va fer en fals. El Parlament la va vessar. Més encara quan la Ponsatí ha admès que "tenia coll avall que no estàvem en condicions de portar-la a la pràctica". És clar: "a les velleses, es fan les bestieses". Mentrestant, tant ella com n'Artur Mas, en Carles Puigdemont, en Quim Torra, en Roger Torrent i tots els qui es troben engarjolats naveguen en aigües d'orgull, fatxenderia i prepotència... El més fotut del cas rau en el fet que han posat el país potes avall. Una situació que els ciutadans senzills i anònims no mereixem. Tan senzill com això, encara que faci mal d'ulls llegir-ho. Van perdre el senderi, quan "la llengua fa més mal que cap punyal. I quan val més bo i conegut que savi per conèixer. O bé, quan val més una alosa al plat que una perdiu volant". Al cap i a la fi, per a fer l'autonomisme d'ara, ens hauríem d'haver quedat al punt on érem... Però no! Seguint el fil del nostre costumari, podem aplicar-los-hi la dita de "ell s'ho talla i ell s'ho cus / Ell s'ho menja i ell s'ho pasta / Ell s'entén i balla sol". Fins quan?

Les desavinences dins les mateixes files independentistes es veien a venir. La venda de "fum, fum, fum" fa massa temps que dura. No hem avançat un sol pas... I, a aquesta velocitat, alguns encara segueixen entestats a anar a cantar aquesta nadala a Waterloo.

Creure que, bo i tensant la corda, s'obrirà alguna via de solució és tocar a morts. És absurd i totalment inversemblant pretendre desfer l'atzucac posant tota mena de paranys als pressupostos estatals. El govern "societat" mai no es plegarà a intercanviar "favors" envers els presos o desterrats. La democràcia té mil cares i no totes van netes: sempre queden putetes per confessar!

Ja n'hi ha prou de fal·làcies. El ciutadà normal vol i desitja millores diàries i immediates en sanitat, ensenyament, cultura, atenció a la gent gran i als discapacitats i tantes altres coses molt més senzilles...

Certament tenim dret a optar per vies diferents, inclosa la d'esqueixar-nos de la "pell de brau". Per descomptat que sí! Tanmateix, si hem de caure en vells errors --com el que acaba de reconèixer la Ponsatí-- li pregaré a la Verge de Lourdes que ens deixi com estàvem. Els brindis al sol no serveixen de res. Ja s'ha vist.